

zijn volk, zijn werk liefhad, het waardeerde en er voor leefde. Zijn dood is voor hem het begin van het eeuwig geluk. Hij had voor den Hemel gewerkt en geleefd. In die overtuiging is hij ook de troostbron van zijn familie die hem zoo goed begreep en waarvan hij in de stilte van den huiskring de steun en de sterkte was. Die overtuiging is de fierheid en den steunstok van ouders, zusters en broeder.

Zijn dood heeft bij ons niet alleen gebroken sterke banden van innige vriendschap, maar vooral gelaten eene groote leemte in onze werken.

Wij missen hem zoo zeer, zooveele handen zijn nu noodig om alles weer herop te werken en hoe zou zijn woord, zijn wil, zijn werk ons nu onschatbaar zijn geweest.

Geen dag gaat voorbij zonder dat zijn naam op onze lippen komt: "Ware Hector er nog geweest.."

Duurbare vriend, bij het sluiten van deze onvolledige bijdrage, onwaardig van U, brengen wij diep ontroerd hulde aan uwe wijze raadgevingen, aan uw gouden hart en alles wat gij deed voor ons volk.

Dat volk vergeet U niet, wij vergeten U niet, Gij leeft voort in onze gedachtenis, in ons gebed. Vergeet Gij ginder boven ons volk niet want het heeft hulp noodig. Mannen, vrienden zooals Gij zijn raar te vinden omdat zelfverloochening geen alledaagsche deugd is.

Na zoo'n goed gevuld en werkzaam leven rust in zachten vrede en tot weerziens, bij God.

Uitg. Marcel Van Nederveelde — Elst

† BID VOOR DE ZIEL †

van Mijnheer

HECTOR DE VOS

zoon van

Mijnheer REMI en Mevrouw VALERY DE STOOP

geboren te St. Cornelis-Horebeke, den 5 November 1914 en godvruchtig overleden te Ste. Maria-Audenhove den 13 April 1936 — versterkt door de H.H. Sacramenten. Hij was lid van den Bond van het H. Hart, bestuurslid van den B.J.B. en den Tooneelbond en de Eerewacht van het H. Sacrament.

Diepbetreurde Familie, Geachte Damen en Heeren,

In droeven stoet hebben wij hier ter rust gebracht het stoffelijk overschot van onzen beminden vriend HECTOR DE VOS, stichter en wijkmeester van den H. Hartenbond, stichter en bestuurslid van den B.J.B. en werkend lid van den Tooneelbond van Michelbeke. Wij kunnen haast onze zinnen niet gelooven en ach. 't is hij, hij is ons afgestorven; straks ontvangt de aarde hem in haar gewijden schoot en voor altijd zal hij uit ons midden verdwenen zijn. Doch op zijn graf blijft staande het kruis, dat kruis het zinnebeeld van zijn geloof, het zinnebeeld van zijne hoop en zijne liefde!

Als H. Hartenbonder was de dierbare afgestorvene diep geloovig, voor hem waren de bondsleden en vooral de leden van zijnen wijk, de beelt'nis van God, broeders van O. H. Jezus Christus, lidmaten van de H. Kerk; in ieder van hen zag hij een hemeling geroepen tot de gelukzalige eeuwigheid en wiens sterfelijk lichaam eens verheerlijkt moet opstaan in de glorieuze verrijzenis.

Volgens zijn geloof wist hij zijn medemenschen overtuigend aan te spreken, door zijn christelijk voorbeeld hen te stichten, in zijn taak van wijkmeester deze geloofspunten vatbaar te maken, en ze in staat te stellen dezelve te beseffen.

Ook een plan van Hoop had hij. Door zijn woorden, zijn voorbeelden en stipt vervullen zijner bondsplichten overtuigde hij zijne bondsbroeders van het onbetwistbaar nut in het levenseinde volstrekte noodzakelijkheid van het welgemeend en eerbiedig gebed, van het bestaan en het tastbaar werk der goddelijke voorzienigheid.

Kortom in zijn Christelijke Hoop vond hij alle middelen om het stoffelijk en zedelijk welzijn zijner leden te verzekeren.

Wat hij deed voor het geloof en hoop zijner leden werd hem ingegeven door zijne Christelijke liefde. Volgens alle

voorschriften dezer hooge deugd beminde hij ze. Die liefde blonk zooveel te meer, bleek zooveel te echter, deed zooveel te warmer aan, omdat ze samen ging met een oprechten eenvoudigen stille nederigheid

Als medestichter der B.J.B. was hij de steun en de ziel van den bond, en na drietal jaren werken werd hij tot voorzitter verkozen. Hij had een diepe sociale overtuiging; die droeg hij gedurig met hem om; in de vergaderingen bracht hij ze naar voren en wist ze krachtdadig te verdedigen. Hij was bovenal een man van de daad: woorden goed, daden beter!!!

Daarom was hij te vinden in al onze werken nooit was hem iets te veel waar het ging onze werken vooruit te helpen te steunen en te ontwikkelen.

De dierbare overledene volgde verscheidene leergangen om door zijne opgedane kennis zijn medeleden beter te kunnen vooruithelpen. Hij had het gevoeld dat het jong volk een doel moest hebben; opgebeurd uit den ouden slenter, om er met een jonge ontwikkelde, diep geloovende generatie voor den dag te komen.

In 1931 werd uit de ieveraars van den bond van 't H. Hart een tooneelbond geboren. Ook daar was hij met woord en daad om te helpen en te steunen.

Niettegenstaande zijne huiselijke bekommeringen wist hij toch den tijd te vinden om het zijne bij te brengen tot ontwikkeling en veredeling van het volk; zijn volk waarvoor hij leed en leefde. In 't begin 1935 geroepen om zijn vaderlandsche plicht te vervullen, moest hij onze rangen verlaten. Dat was voor ons een zwaren steek, want wij hadden hem als vriend; en wat beteekent dat woord niet al? Einde 1935 was hij terug. Welke vreugde! Met den grootsten iever nam hij zijn taak weer op, welke helaas!! van korten duur was? Met hem hebben wij geleefd, wij kenden hem van nabij, geheel en al zooals hij was en wij kunnen het voor 't geweten getuigen. Dat was een eerlijk en oprecht man, een man van geloof die zijne principen-